NIETS AAN TE GEVEN

Joseph Kerr

Copyright JokerXL Productions 2026

HOOFDSTUK 1 - De Lading

Abbas Kairo

De lucht van oud zweet hing zwaar in de cabine van de gehavende Ford Transit waarin Abbas Kairo zat. Hij stond geparkeerd in de schaduw, aan de rand van parkeerplaats Aire du Monde. Achterin zou het intussen wel behoorlijk meuren, dacht hij. Daar zaten tenslotte al bijna drie uur zes stuks vracht ineengedoken.

Dat kind dat het jonge Somalische meisje bij zich had, was eerder een probleem geweest. Het bleef maar jengelen en bewegen. Hij had de hele operatie bijna moeten afblazen, maar de tweede keer dat hij naar buiten was gegaan, had hij die stomme trut wel even laten zien hoe het werkte. Daarna was het stil gebleven. De volgende keer moest hij dubbel rekenen voor kinderen. Alleen maar gedonder, die kleintjes. Die betaling in natura was het trouwens ook niet waard geweest. Maar die andere, vorige week

Er verscheen even een grijns om zijn mond. Met een ruwe vinger wreef hij over het rafelige litteken boven zijn linkeroog, terwijl hij aan die nacht terugdacht.

Abbas hield zijn ogen open. Dat moest ook wel, dit was een gevaarlijk spelletje. Sinds middernacht was er maar één politiepatrouille langsgekomen. Die had geen enkele belangstelling voor hem getoond en was gewoon doorgereden. De politie was het probleem niet. De Armeniërs waren hier het probleem.

Er was al ruim een uur niets gebeurd. Abbas had zijn doelwit allang uitgekozen. Hij had de Brits gekentekende vrachtwagen met oplegger kort na één uur 's nachts de

parkeerplaats op zien rijden. Hij kende het transportbedrijf. Hij had ze hier al vaak genoeg voorbij zien komen. Hij had zelfs eens in een van hun opleggers gekeken. Op de etiketten van de pallets stonden adressen in Londen.

Geen zware hangsloten. Alleen zo'n plastic zegel op de achterdeuren. Makkelijk door te knippen. Makkelijk weer dicht te lijmen. De meeste chauffeurs controleerden het toch nooit. Ze stapten even uit, piesten tegen een wiel, klommen weer achter het stuur en reden verder.

Abbas opende het portier en stapte op het natte asfalt. Hij strekte beide armen boven zijn hoofd en gaapte uitgebreid. Hij pakte de McDonald's-rommel van het dashboard en gooide die in het gras naast de bestelwagen.

Hij opende de achterdeuren en gebaarde de inzittenden dat ze stil moesten blijven. Daarna dirigeerde hij ze naar buiten.

De oplegger die hij had uitgekozen, stond aan de overkant, tussen een rij geparkeerde vrachtwagens. Achter alle ruiten waren de gordijnen dichtgetrokken voor de nacht. Hij dreef de groep naar de achterkant van de oplegger.

Het Somalische meisje bleef achter. Met de ene hand trok ze het kind met zich mee, terwijl ze over haar andere schouder een grote bundel met hun bezittingen droeg. Abbas liep terug, rukte de bundel uit haar handen en smeet die de struiken in.

Ze slaakte een gil. Hij legde haar met een klap van zijn vlakke hand het zwijgen op. Met gebogen hoofd voegde ze zich weer bij de anderen, snikkend boven haar kind. Abbas knipte voorzichtig het plastic zegel door en

opende een van de enorme dubbele deuren van de oplegger. Ruimte genoeg. Lage pallets met goederen, met etiketten waarop Basingstoke als bestemming stond.

Een voor een klommen de zes achter in de oplegger. Ze deden wat hun eerder was opgedragen: verder naar binnen gaan, plekjes zoeken tussen de pallets en onder de machines, zich verstoppen en hun mond houden zolang het nodig was om de havenbeveiliging voorbij te komen.

Abbas sloot de deur voorzichtig achter hen. Hij bracht het zegel weer op zijn plaats en maakte het met secondelijm vast. Goed genoeg.

Hij liep terug naar zijn bestelwagen en liet zich weer achter het stuur zakken. Voor het eerst in vele uren sloot hij zijn ogen. Hij zou wachten tot de ochtend. Meestal vertrokken vrachtwagens zo'n negen uur nadat ze waren aangekomen.

Hij hoefde er alleen maar voor te zorgen dat zijn vracht veilig op weg naar de haven ging. Wat er daarna met hen gebeurde, was niet zijn probleem. In deze business kreeg je nu eenmaal nergens garanties.

Abbas reikte in het dashboardkastje en haalde er een pakje sigaretten uit. Leeg. 'Perfect,' mompelde hij.

De klok op het dashboard gaf 02.17 uur aan. Hij overwoog te gaan slapen, maar wist wel beter. Slapen was duur in dit vak. Mensen werden gearresteerd terwijl ze sliepen. Mensen werden beroofd terwijl ze sliepen. Mensen werden neergestoken terwijl ze sliepen.

Hij besloot dan maar naar buiten te gaan. De lucht was koud en vochtig en ergens achter de vangrails van

de snelweg denderde een goederentrein door de duisternis.

De parkeerplaats zag er 's nachts anders uit – op de een of andere manier schoner. Het zwerfafval verdween in de schaduw, de graffiti was niet meer te zien. Zelfs de kapotte bankjes zagen er van een afstand nog behoorlijk netjes uit. Hij liep naar het servicegebouw. Twee Roemeense chauffeurs zaten buiten bij de ingang te roken en praatten zachtjes met elkaar. Een van hen keek even naar Abbas en wendde toen zijn blik weer af. Goed zo. Het was gevaarlijk als mensen je herinnerden.

Binnen zoemden de tl-lampen boven zijn hoofd. Abbas kocht koffie uit een automaat die beweerde espresso te schenken, maar die vooral smaakte naar gloeiendhete teleurstelling. Drie euro. Drie verdomde euro. In Aleppo had hij daar ooit genoeg koffie voor een hele week kunnen kopen. Hij bleef alleen bij de automaten staan en dronk toch de helft op.

Er kwam een gezin binnen. Geen migranten, maar toeristen. Een vader, een moeder en een dochter. Het meisje kon hooguit zeven jaar oud zijn. Ze droeg een veel te grote koptelefoon en hield een knuffelkonijn onder haar arm. De vader zag er uitgeput uit. Abbas herkende die blik onmiddellijk. Een lange rit, te weinig slaap.

Het meisje trok aan zijn mouw en de man boog zich naar haar toe om te luisteren. Ze zei iets wat Abbas niet kon verstaan. De vader lachte, het meisje lachte mee. Slechts een paar seconden waarin niets belangrijks gebeurde. Toch merkte Abbas dat hij naar hen stond te staren. De vader streek door het haar van zijn dochter voordat hij naar het toilet liep. Het meisje volgde hem.

En toen herinnerde Abbas zich een ander klein meisje. Geen zeven, maar pas vijf jaar oud. Tijdens een videogesprek had ze een tekening omhooggehouden: een huis met een boom en de zon in een hoek.

'Darya, wat mooi.'

'Nee, Baba.' Ze rolde overdreven met haar ogen. 'Dat kleine poppetje ben jij.'

Abbas herinnerde zich dat hij had gelachen. Echt gelachen. De herinnering irriteerde hem.

Hij kneep de papieren koffiebeker in elkaar en gooide hem in de afvalbak. De toeristen verdwenen in de gang.

Goed. Genoeg daarvan.

De telefoon in zijn zak trilde. Een bericht. Van een van zijn contacten in Duinkerke. Twee Eritreeërs en een Soedanees, op zoek naar een manier om over te steken. Ze hadden geld. Abbas staarde naar het scherm. Werk. Altijd werk. Hij typte terug.

Hoeveel?

Het antwoord kwam vrijwel onmiddellijk. Drieduizend per persoon.

Abbas knikte. Dat was goed. De vertrouwde berekeningen begonnen in zijn hoofd te draaien. Voertuigen, routes, risico's, veiligheidspatrouilles. Winst.

De herinnering aan Darya trok zich terug naar de plek waar die thuishoorde, terug in het duister, en een paar ogenblikken later liep hij alweer naar de bestelwagen. Tegen de tijd dat hij die bereikte, waren de vader en zijn dochter verdwenen. De koffie was vergeten.

Alleen het werk bleef over, en wat Abbas Kairo betrof, was dat waarschijnlijk maar beter ook.

HOOFDSTUK 1 - De Lading

Kaaha & Hira

Kaaha trok haar dochter dichter tegen zich aan toen de bestelwagen opnieuw over een hobbel in de weg stuiterde. Ze had geen idee waar ze waren of hoe laat het was. In de afgesloten ruimte achterin was het vrijwel volledig donker; er viel weinig uit op te maken. Het was midden in de nacht, dat wist ze wel. Ze zaten hier intussen al uren, samen met de anderen. Ze kende hun namen niet.

Hira werd onrustig. Ze was pas vijf. Wat verwachtte hij dan? Maar die Syrische man, hun 'gids', had totaal geen geduld. Kaaha wilde niet dat hij nog eens op die manier bij de achterdeur kwam, dus hield ze Hira dicht tegen zich aan en zorgde ervoor dat het meisje stil bleef.

Ze stonden nu al zo lang stil. Kaaha vroeg zich af wat er aan de hand was. Waarom gebeurde er niets? De lucht in de afgesloten ruimte was warm en benauwd. De stank van oud zweet was niet te harden. Kaaha had haar hidjab over haar mond en neus getrokken om het ademen iets draaglijker te maken.

Zonder waarschuwing ging de achterdeur van de bestelwagen van het slot en zwaaide langzaam open. Daar stond de Syriër weer. Ze deinsde instinctief achteruit. Ze waren toch stil geweest! Ze had Hira rustig gehouden! Hij gebaarde dat ze naar buiten moesten komen en bracht hen, met een vinger tegen zijn lippen, naar buiten, het natte asfalt op.

Kaaha bleef staan, met de bundel met al hun bezittingen over de ene schouder en Hira aan haar andere hand. Ze probeerde te begrijpen waar ze waren. Het leek een soort parkeerterrein voor vrachtwagens. De

anderen waren al snel over de open ruimte naar een rij vrachtwagens gelopen. Ze haastte zich achter hen aan en trok haar dochter voorzichtig met zich mee.

De Syriër stond plotseling voor haar. Ze had hem niet aan zien komen. Hij siste iets in haar gezicht wat ze niet begreep. Zijn zure adem deed haar terugdeinzen. Toen rukte hij de bundel uit haar hand en slingerde die hoog over haar hoofd de struiken in. Ze draaide zich om om erachteraan te gaan. Het was alles wat ze hadden! Hira's kleren, haar kleine jasje, foto's van de familie thuis, alles! Maar de man sloeg haar in het gezicht, greep haar bij de arm en sleurde haar met zich mee. Hij was bijzonder sterk.

Ze werden met z'n allen de oplegger in geduwd. Voordat Kaaha zich kon omdraaien, viel de grote deur achter hen dicht.

De anderen klauterden al over de goederen naar voren. Kaaha liet zich op de vloer zakken en huilde in Hira's haar. Ze hield haar dochter zo stevig tegen zich aan dat het meisje even piepte. Dat mocht niet gebeuren. Ze liet haar greep verslappen en kuste Hira op haar voorhoofd.

Samen klommen ze over de eerste pallets, die hoog waren opgestapeld met kartonnen dozen. Tussen twee rijen pallets zat een opening waar de anderen niet doorheen konden. Voor Hira en haar was die precies groot genoeg. Kaaha trok een stuk karton dat daar lag over de opening heen, zodat het als een afdakje boven hen beiden lag. Zo waren ze uit het zicht. Hun spullen! Het was niet veel, maar het was alles wat ze hadden!

Ze kon haar tranen niet bedwingen. Ze probeerde haar gesnik te smoren, maar Hira merkte het en sloeg haar armpjes stevig om haar heen. Ook zij huilde zachtjes. Kaaha beet op haar lip en vervloekte de Syriër in stilte..

HOOFDSTUK 1 - De Lading

Jim Carter

Jim Carter blies langzaam uit terwijl hij de luchthandrem bediende en de motor van zijn Mercedes Actros voor de laatste keer die dag uitzette. Het was een lange dag geweest.

Hij had gehoopt vanavond nog de Kanaaltunnel te bereiken en de oversteek te maken, om daarna de nacht door te brengen bij het Airport Café in Kent. Maar de enorme vertragingen op de Antwerpse ring hadden dat plan in duigen gegooid. In de Kennedytunnel was er een ernstig ongeluk gebeurd en de weg moest eerst worden vrijgemaakt. Intussen had hij zijn toegestane werktijd opgebruikt. Deze Franse parkeerplaats langs de snelweg was niet bepaald ideaal, maar soms had je weinig te kiezen.

Eén uur 's nachts. Meer dan genoeg voor vandaag, dacht hij terwijl hij de gordijnen in zijn cabine dichttrok. Zijn werkplek veranderde daarmee in een piepkleine studio. Hij pakte een koud biertje uit de uitschuifbare koelkast onder zijn bed en zette de televisie aan om de aflevering van Peaky Blinders af te kijken waar hij die middag aan begonnen was.

Franse parkeerplaatsen waren geen fijne plekken, zeker niet op de routes richting Calais en Duinkerke. Hier de nacht doorbrengen was riskant. Jim wist dat maar al te goed; hij reed al lang genoeg om beter te weten. Maar ja, soms liep het nu eenmaal zo. Morgenochtend zou hij de veiligheidscontroles grondig uitvoeren voordat hij de Britse grenscontrole naderde. Hij zat niet te wachten op de boete die chauffeurs kregen als er iemand in hun oplegger werd aangetroffen.

Jim voelde zijn ogen zwaar worden en uiteindelijk dichtvallen. Op het flikkerende scherm ratelde Tommy Shelby onverstoorbaar verder tegen zichzelf, totdat de televisie zichzelf uitschakelde via de slaaptimer. Alsof het apparaat beledigd was dat niemand meer keek. Jim Carter viel in een welverdiende slaap.

Een ervaren vrachtwagenchauffeur kent zijn voertuig door en door: de geluiden, de trillingen, de bewegingen. Hij leert het verschil tussen een lichte rukwind of passerend verkeer en iemand die op zijn oplegger klimt. Het ene negeert hij onbewust. Van het andere schieten zijn ogen open en is hij meteen klaarwakker.

Jims ogen schoten open. Hij was klaarwakker.

Hij ging rechtop zitten en trok voorzichtig een hoekje van het verduisteringsgordijn opzij, op de manier waarop die nieuwsgierige buurman van nummer 44 dat zou doen. Door het zijraam keek hij in de grote buitenspiegel, waarin de volledige zijkant van zijn voertuig zichtbaar was, verlicht door het gelige licht van de parkeerplaats. Daar stonden inderdaad een paar mensen bij de achterkant van zijn oplegger. Hoeveel precies kon Jim niet zien. Drie? Misschien vier?

Hij hoorde de deuren dichtgaan en zag daarna een schimmige gestalte over het open terrein naar een witte bestelwagen draven die daar geparkeerd stond. Hij zag er maar één, maar er zaten misschien nog meer mensen in de wagen, concludeerde Jim. Hij was niet van plan naar buiten te gaan om ze te confronteren. Deze mensen waren behoorlijk wanhopig en droegen messen. De Franse politie bellen had evenmin veel zin. Dat had hij in het verleden al eens geprobeerd. Ze hadden er totaal geen belangstelling voor gehad. Nee, hij zou wachten tot de ochtend, doorrijden naar de Kanaaltunnel en de havenbeveiliging de mensen er aan de Franse kant uit laten halen.

Jim liet het gordijn terugvallen en draaide zich om, in een poging weer in slaap te komen. Dat zou niet meevallen na wat hij zojuist had gezien.

Verrassend genoeg was zijn volgende bewuste ervaring het geluid van zijn rinkelende telefoon. Op de digitale klok van het dashboard stond 09.27 uur. Zijn vrouw Sue belde hem via video vanuit huis. Hij reikte naar zijn telefoon en drukte op de groene knop.

Daar was Cassie, hun dochter, met de telefoon veel te dicht voor haar gezicht. Het beeld was wazig en haar gezicht vervormd. 'Hallo, Poppy! Hoe is het met je?' vroeg Jim terwijl hij zijn benen onder zijn Spider-Man-dekbed vandaan zwaaide en op de rand van zijn bed ging zitten. Ondertussen zette hij de verschillende systemen aan die hij nodig had om de dag te beginnen.

'We hebben wafels gegeten als ontbijt, met blauwebessen,' kondigde zijn dochter ernstig aan.

'Blauwbessen! Lekker!' zei Jim terwijl hij op de 'eenkopje' knop van zijn Nespresso-apparaat drukte. 'Is mama er ook, of heb je me helemaal zelf gebeld?'

Het beeld draaide alle kanten op toen de telefoon aan haar moeder werd doorgegeven. Even later verscheen Sue's gezicht op het scherm. 'Hoi, lieverd. Heb je de oversteek nog kunnen halen?' vroeg ze.

'Nee,' zei Jim. 'Niet eens in de buurt. De nacht doorgebracht op een of andere godvergeten Franse parkeerplaats.'

'Doe dan maar voorzichtig,' antwoordde Sue. Ze wist hoe het daar toeging. Ze maakte zich er het grootste deel van de tijd zorgen over.

'Ja, bedankt, maar daar ben ik een beetje laat mee. Volgens mij zitten er al een paar clandestines achterin.'

Jim trok het gordijn opzij. De meeste vrachtwagens waren intussen van de parkeerplaats vertrokken, maar de witte bestelwagen stond nog steeds op dezelfde plek als de avond ervoor. Er zat maar één persoon in. Hij zag een man onderuitgezakt achter het stuur zitten.

'Sue, ik bel je later terug. Ik moet daarbuiten even snel iets controleren.'

'Oké, lieverd. Maar geen heldendaden, hè?' Sue had een groot deel van Jims militaire loopbaan met hem meegemaakt.

'Geen heldendaden. Je kent me.'

'Precies,' antwoordde Sue. 'Dat doe ik. Kom gewoon veilig thuis. Zeg me maar na …'

'Het probleem van een ander,' viel Jim haar in de rede.

'Dát,' zei ze.

Jim kleedde zich snel aan en trok de gordijnen van zijn cabine open. Zijn cabine was weer een werkplek. Hij startte de motor, schakelde de verlichting en de alarmknipperlichten in en nam zijn koffiemok mee toen hij uit de cabine klom voor zijn gebruikelijke controlerondje. Hij schopte tegen de banden, controleerde of de tankdoppen nog goed vastzaten en liep verder naar de achterkant van de oplegger. De achterlichten en richtingaanwijzers werkten allemaal naar behoren. Hij wierp een blik op de witte bestelwagen. De bestuurder zat nu rechtop en hield hem in de gaten.

'Ik zie je wel,' mompelde Jim tegen zichzelf terwijl hij het anti-manipulatiezegel op de achterdeuren controleerde. Het zag er goed uit, precies zoals hij het de avond ervoor had achtergelaten. Misschien had hij zich vergist. Maar toen hij er voorzichtig aan trok, viel het zegel uiteen in zijn vingers. Nee dus. Hij had zich niet vergist.

Hij liet het zegel hangen en liep om de andere kant van het voertuig heen om zijn controlerondje af te maken. Maar Sue had gelijk. Hij ging zich niet bemoeien met wie er ook achter in zijn oplegger zat, en evenmin met die louche figuur in de bestelwagen. Niet deze keer. Laat de havenbeveiliging het verderop maar oplossen.

Jim Carter klom terug in de cabine van zijn Mercedes Actros, wachtte tot de tachograaf aangaf dat zijn dagelijkse rusttijd van negen uur erop zat en reed de Aire du Monde af, de A16 op, in de richting van Calais.

Hoofdstuk 2 - Van Dichterbij

Abbas Kairo

Abbas Kairo dommelde telkens maar even weg terwijl hij onderuitgezakt achter het stuur van de bestelwagen zat. Tegenwoordig speelde het grootste deel van zijn dagelijkse activiteiten zich na zonsondergang af. Slapen deed hij pas wanneer hij terug was in zijn kamer, in het kantoorgebouw van de verlaten staalfabriek.

Nu was het alleen nog wachten tot de vrachtwagen die hij had uitgekozen op weg ging. Abbas wist uit ervaring dat chauffeurs meestal zo'n negen uur nadat ze waren aangekomen en voor de nacht hadden geparkeerd, weer vertrokken. Deze zou niet vóór negen, misschien zelfs tien uur 's ochtends gaan rijden. Zolang de groep die hij achter in de oplegger had gestopt zich stilhield - of zelfs in slaap viel - zouden ze de argwaan van de chauffeur niet wekken.

Het was nu een kwestie van afwachten wat er bij de havenbeveiliging gebeurde. Abbas wist niet of de chauffeur naar de haven van Calais zou rijden om de veerboot te nemen, of zou doorrijden naar de Kanaaltunnel voor de trein. Voor beide routes had hij zijn uitkijkpunten al in kaart gebracht. Plekken vanwaar hij op afstand kon volgen hoe zijn uitgekozen oplegger de controles doorstond.

Het was al helemaal licht toen hij beweging rond zijn doelwit - de vrachtwagen - zag. De meeste andere voertuigen hadden de parkeerplaats intussen verlaten. Hij keek toe hoe de chauffeur uit zijn cabine stapte en om de vrachtwagen heen liep. Sommige chauffeurs deden dat, hun dagelijkse controle.

Abbas zag hoe de man bij de achterdeuren even halt hield om het zegel te controleren. Zou het een grondige inspectie doorstaan? Dat bleef altijd een risico. Maar de chauffeur leek tevreden en liep verder langs de andere kant. Een paar minuten later sloeg de motor aan en kort daarop reed de vrachtwagen de parkeerplaats af, de snelweg op.

Abbas volgde hem, maar hield afstand. Zulke vrachtwagens waren in het verkeer voor je uit gemakkelijk te herkennen. Bovendien wist hij ongeveer waar het heen zou gaan.

De rit naar de omgeving van Calais duurde maar vijfenveertig minuten – op het slakkentempo van een vrachtwagen. Toen hij de afslag Calais Ports naderde, hield Abbas de vrachtwagen nauwlettend in de gaten. Zou die de afrit naar de havens nemen, of tóch doorrijden richting de Eurotunnel? De vrachtwagen bleef op dezelfde weg.

Dan werd het dus de Kanaaltunnel. Abbas trapte het gaspedaal helemaal in. De bestelwagen kwam met tegenzin op snelheid en liet een blauwgrijze wolk dieselrook achter zich. Hij haalde de vrachtwagen in en reed verder vooruit. Hij moest zijn plek bereiken voordat de vrachtwagen te ver het spoorterrein opgereden was. Hij had dit al verschillende keren gedaan; intussen was het bijna routine. Het kwam vooral op de timing aan. Hij remde hard af bij de minirotonde en schoot de eerste afslag op, richting de verhoogde aarden bult vanwaar hij de goedereningang van de Eurotunnel kon overzien. Vanaf daar kon hij ook iedereen zien aankomen die namens de Armeniërs op pad was.

Vrijwel meteen nadat hij de motor had uitgezet, schoot de adrenaline door Abbas' lijf. Blauwe zwaailichten flitsten over het door regenplassen glimmende asfalt. Geen Armeniërs dus. Politie. Twee gendarmes kwamen